

bevillingsloven i Fjor er ydet et Dyrtids-tillæg til de Beløb, der er opførte paa Finansloven, men jeg vil gerne henstille til den højtærede Undervisningsminister og til Finansudvalget, naar de i Aar atter skal beskæftige sig med dette Spørgsmaal, da at betænke, hvilket Faatal af Borgere det her drejer sig om. Jeg tror, at der paa Finanslovsforslaget i Aar er opført 36. De fleste af dem er jo vanskeligt stillede i en Tid, hvor de materielle Interesser alle Vegne stilles i første Række, og hvor Forholdene i Europa er af den Art, at Forfatterne ikke kan gøre sig meget Haab om at faa deres Værker afsat og læst udenfor Landets Grænser, og Landets Grænser er jo snævre, og det købende Publikum er for de danske Forfatteres Vedkommende meget ringe. Jeg beder den højtærede Undervisningsminister og Finansudvalget overveje dette og ikke her opfatte Kravet om Spar-sommelighed i Statshusholdningen alt for smaaligt. Naar man taler om Spar-sommelighed i Statshusholdningen, maa man holde sig klart, at en virkelig Forbedring af Statens Budget naas først den Dag, hvor vi kan undvære de store Stats-tilskud til Nedbringelse af Priserne paa Levnedsmidler, den Dag, hvor Arbejds-løsheden kan synke til sit normale Omfang, og den Dag, hvor det lykkes at faa Militærudgifterne væsentligt og afgørende nedbragt. Den Dag vil der blive bedre Forhold for Statskassen. Paa disse Om-raader kan der være Tale om Besparelser, som virkelig betyder noget for Statsborgerne og for Budgettet som Helhed. Men Spørgsmaalet om Understøttelse til 36 — i de fleste Tilfælde fattige — Digtere betyder ikke noget for Stats-husholdningen og for Statens Budget, og det forekommer mig, at Folket som Helhed skylder disse Mænd ikke at være alt for karrigt overfor dem. Jeg kan tænke mig, at nogle maaske vil sige: Vi skylder dem ikke noget, vi har ikke lært noget af dem, og vi er helst fri for, hvad de skriver. Det er muligt, at der findes saadanne op-højede Aander ude i Befolkningen — maaske ogsaa herinde —, men jeg tror ikke, det er mange. Jeg tror, at vi alle til syvende og sidst skylder Forfatterne meget og staar i Taknemmelighedsgæld til dem, thi gennem deres Værker bidrager de direkte og indirekte ad tusinde Veje til at paavirke deres Landsmænds Sind og Tankegang og til at forbedre deres Sprog og derved øge Folkets Sum af aandelige Værdier. Det er noget, som maaske kan

synes ringe og ligegyldigt, naar man be-tragter det direkte og maaler det med den Materialismens Alen, som nu er den al-mindelige, men det er dog maaske noget af det mest værdifulde. Jeg henstiller derfor endnu en Gang til Finansudvalget og til den højtærede Undervisningsmini-ster at tage dette Spørgsmaal under den alvorligste Overvejelse og ikke lade Spar-sommeligheden gaa ud over den lille og meget beskedne Post paa Finansloven, som det her drejer sig om.

Simonsen: Der var ved Begyndelsen af denne Debat Tale om den nødvendige Grundlovsforandring, der forestaar, og forskellige ærede Medlemmer af de konser-vative Partier benyttede Lejligheden til at meddele, at de ikke kunde gaa med til at afskaffe Landstinget, det skulde bibeholdes, de kunde ikke gaa med til nogen betydelig Nedsættelse af Valgretsaldere til Lands-tinget, den skulde stadig være høj, og ej heller vilde man gaa med til en Nedsæt-telse til 21 Aar af Valgretsaldere til Fol-кетинget. Det lød meget foruroligende; efter disse Udtalelser kan det befrygtes, at der kommer en Forfatningskamp, og det vil sikkert ikke være heldigt i Øjeblik-ket, allermindst for de konservative Parti-ers Repræsentanter. Jeg tror imidlertid, at naar det kommer til Stykket, vil det nok vise sig, at flere, forhaabentlig de fle-ste i de konservative Partier udmærket godt kan se, hvad Tiden kræver, og vil tage Hensyn dertil. Jeg slutter det af den Maade, hvorpaa de truende faglige Kon-flikter, der ofte har vist sig i det sidste Aars Tid, i Regelen er endt. Der er fra Arbejdsgivernes Hold blevet stødt i Krigs-trompeten, og man har forsikret, at nu gik det over alle Grænser, men til syvende og sidst har man dog vist en saadan For-staaelse, d. v. s. Eftergivenhed, at vi hidtil har undgaaet den store faglige Krig. For-haabentlig vil dette ogsaa lykkes i Frem-tiden. Jeg nærer stadig det Haab, at der i de konservative Partier skal være et Flertal, som forstaar, at det i Tider som de nuværende gælder at kunne give Slip i rette Tid, og jeg vil meget henstille til disse Partier, hvis de ønsker en rolig Ud-vikling, at tage dette under alvorlig Over-vejelse. Det er dog vist ikke uden Betyd-ning for os at lægge Mærke til, hvad der i disse Dage foregaar et hundrede Mil Øst paa; det kan dog maaske faa nogen Be-tydning for Udviklingen i den Del af Eu-ropa, vi bor i.

Ogsaa den kommunale Lovgivning har